



# ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΨΥΧΗΣ

**Π**ολλά είναι τὰ περιστατικά, όπου φανερώθηκε τό μεγαλείο τῆς ταπεινῆς ψυχῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Ἐλεήμονος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν Πατριαρχικό Θρόνο τῆς Ἀλεξανδρείας ἀγωνίσθηκε γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴν Ὁρθόδοξη πίστι.

Ἡ ἀρετὴ στὴν ὁποία ξεχώριζε ὁ Ἅγιος ἦταν ἡ ἐλεημοσύνη. Γι' αὐτό βέβαια καί ἐκέρδισε τὴν ἐπωνυμία "Ἐλεήμων". Ἔχτισε ξενῶνες, νοσοκομεῖα, πτωχοτροφεία. Ὁργάνωσε συσσίτια γιὰ ὄσους δὲν εἶχαν νὰ φᾶνε. Γιὰ τίς φτωχῆς γυναῖκες, πού δὲν εἶχαν οὔτε τόπο κατάλληλο γιὰ νὰ γεννοῦν, οὔτε μπορούσαν νὰ ἔχουν περίθαλψι ὅταν ἀρρώστιαναν, ἔδωσε ἐπτά σπίτια σὲ διάφορες περιοχῆς τῆς πόλεως.

**Κ**άποτε ὁ Ἅγιος ἔμαθε, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος βρισκόταν σὲ πολύ μεγάλη φτώχεια καί ντρεπόταν νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τοὺς γύρω του. Τότε ὁ Ἅγιος πῆγε κρυφὰ μόνος του καί τοῦ ἔδωσε δύο λίτρες χρυσάφι. Ὁ ἄνθρωπος τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ καί τοῦ εἶπε,

ὅτι θὰ τοῦ χρωστάει γιὰ πάντα εὐγνωμοσύνη γι' αὐτὴ τὴν εὐεργεσία, ἐπειδὴ καταδέχθηκε νὰ ἔλθῃ μόνος στό σπίτι του καί ὅτι θὰ ντρέπεται πάντα νὰ τὸν κοιτάξῃ κατὰ πρόσωπο, γι' αὐτὸν τὸν λόγο.

Τότε ὁ Ἅγιος τοῦ εἶπε:

- Σώπα καί μὴ λές τέτοια λόγια, διότι ἀκόμη δὲν ἔχουσα ἐγὼ τό αἷμα μου γιὰ σένα, ὅπως ὁ Δεσπότης μας γιὰ ἐμᾶς.

**Μ**ιά ἄλλη φορά, πῆγε καί ζήτησε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τὸν Πατριάρχη ἓνας φτωχός, πού ἦταν πολύ ὀργίλος. Ὁ Πατριάρχης εἶπε στόν οἰκονόμο του, νὰ δώσῃ στόν ἄνθρωπο ἓνα ποσό καί αὐτό φάνηκε στόν φτωχό λίγο.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ βρίζῃ τὸν Ἅγιο κατὰ πρόσωπο. Οἱ ὑπηρετὲς τοῦ Πατριάρχου ἤθελαν νὰ τὸν δέιρουν. Ὁμως ὁ ἀνεξίκακος καί πραότατος Ἰωάννης τοὺς ἐμπόδισε, λέγοντας:

- Ἀφήστε τον νὰ μέ βρίζῃ. Ἔχω ἤδη ἐξῆντα χρόνια, πού μέ τὰ ἔργα μου ὑβρίζω τὸν Δεσπότη μου καί δὲν θὰ βαστάσω μία ὕβρι ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

Καί, ἀφοῦ τὰ εἶπε αὐτά, ἔλυσε ἓνα σακκί, πού ἦταν γεμᾶτο χρήματα, καί εἶπε στόν φτωχό:

- Πᾶρε, παιδί μου, ὅσα χρειάζεσαι.

**Κ**άποτε, πάλι, δύο ἀπὸ τοὺς κληρικούς τοῦ Ἁγίου συγκρούσθηκαν καί ἔδειραν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καί ὁ Ἅγιος τοὺς ἐπέβαλε προσωρινό ἀφορισμό. Ὁ ἓνας

δέχθηκε τό ἐπιτίμιο εὐχαρίστως, ἐπειδὴ ἦταν εὐλαβῆς, καί συγχωρήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη. Ὁ ἄλλος δὲν συνετίσθηκε ἀπὸ τό ἐπιτίμιο, ζοῦσε ἀμελώνοντας τὴν διόρθωσή του καί, καθὼς ἦταν ὑπερήφανος, ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ βλάψῃ τὸν Ἅγιο.

Ὁ ἀνεξίκακος Ἰωάννης, βλέποντας τὴν ἀσέβεια τοῦ κληρικού καί διαπιστώνοντας, ὅτι δὲν φροντίζει καθόλου γιὰ τὴν ψυχὴ του, πικραίνόταν πολύ, γιατί ὁ καταθόνιος λύκος ἐπρόκειτο νὰ φάῃ τό πρόβατό του. Σχεδίαζε, λοιπὸν, νὰ τὸν νικήσῃ μέ τὴν ταπεινώσῃ.

**Μ**ία Κυριακὴ, πού λειτουργοῦσε ὁ Ἅγιος, ὅταν ἔφθασε στὴ μέση τῆς ἱεουργίας, θυμήθηκε τὸν τιμωρημένο κληρικό καί τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, πού λέει νὰ ἀφήσομε τό δῶρο μας στό θυσιαστήριο, ὅταν θυμηθοῦμε ὅτι ἓνας ἀδελφός εἶναι λυπημένος μαζί μας, καί νὰ πᾶμε πρῶτα νὰ διαλλαγοῦμε μέ τὸν ἀδελφό μας καί ὕστερα νὰ προσφέρουμε τό δῶρο μας.

Ἔστειλε λοιπὸν ἀνθρώπους νὰ βροῦν καί νὰ φέρουν γρήγορα τὸν κληρικό ἐκεῖνο, γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ δαίμονος.

Ὅταν ἔφθασε ὁ ἄνθρωπος, βγῆκε ἀπὸ τό Ἅγιο Βῆμα ὁ Πατριάρχης ντυμένος τὴν ἀρχιερατικὴ στολὴ καί ἔπεσε στά πόδια τοῦ ἀνθρώπου, λέγοντας:

- Ἀδελφέ, συγχώρησέ με γιὰ τὸν Κύριο.

Ὁ κληρικός, πού πρὶν ἦταν ὑπερήφανος καί κακότροπος, βλέποντας στά πόδια του ἐκεῖνη τὴν ἱερὰ κεφαλὴ, τρομοκρατήθηκε καί φοβήθηκε μὴν πέσει φωπιά ἀπὸ τὸν οὐρανὸ

καί τὸν κατακαύσει. Ἐπεσε τότε κι αὐτός μέ δάκρυα στὴ γῆ καί, ἐξομολογούμενος, ζητοῦσε συγχώρησι.

Τότε ὁ Πατριάρχης τοῦ εἶπε:

- Ὁ Θεός νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὄλους, παιδί μου.

Ἐπειτα, μέ πολλὴ χαρὰ εἰσῆλθε στό Ἅγιο Βῆμα καί μέ καθαρὴ συνειδησι μπορούσε νὰ πῆ μέ παρρησία στόν Κύριο:

"Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν" (Ματθ. 6:12).

Ἔτσι ἐκεῖνος ὁ κληρικός ἀπὸ τότε ἄλλαξε. Σωφρονίσθηκε, ταπεινώθηκε καί σύντομα ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ ἱερεὺς.

**Ἀπὸ τό βιβλίο "Ὁ "Φάρος" τῆς Ἀλεξανδρείας καί τῆς Οἰκουμένης"**

**Τ**ὸν καιρὸ ἐκεῖνο, μερικοὶ πιστοὶ εἶχαν μίαν κακὴ συνήθεια: ὅταν ὁ Ἅγιος τελείωνε τό Εὐαγγέλιο, αὐτοὶ ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὸν Ναὸ καί κουβέντιαζαν διάφορα μάταια πράγματα. Ἐμπαιναν καί πάλι στόν Ναὸ, ὅταν ἀρχίζε ὁ Χερουβικός Ὑμνος. Ὁ Ἅγιος τοὺς συμβούλευε, ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν διορθώνονταν. Τότε κι ἐκεῖνος ἀποφάσισε νὰ κάνῃ κάτι διαφορετικό: Κάποια ἡμέρα, ἀφοῦ διάβασε τό Εὐαγγέλιο ντυμένος μέ τὴν ἀρχιερατικὴ στολὴ του, βγῆκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καί κάθισε ἔξω, ἐκεῖ πού κάθονταν κι αὐτοὶ πού κουβέντιαζαν. Ὅταν τὸν εἶδαν ἐκεῖνοί, ἀπόρησαν, καί ὁ Ἅγιος τοὺς εἶπε:

- Μὴν ἀπορεῖτε, γιατί, ὅπου εἶναι τὰ πρόβατα, ἐκεῖ πρέπει νὰ εἶναι καί ὁ ποιμένας. Λοιπὸν, ἢ θὰ πᾶμε ὄλοι μέσα, ἢ θὰ κάθομαι κι ἐγὼ μαζί σας".

Ἔτσι τοὺς διόρθωσε τὴν κακὴ συνήθεια.

# Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΛΟΓΙΣΜΩΝ

**Κ**αί βλέπεις, ό ταπεινός, και θαύματα νά κάνη, πάλι δέν πιστεύει στον λογισμό του. Ήταν στην Ίορδανία ένας πολύ άπλός παπās, πού έκανε θαύματα. Διάβαζε άνθρωπους και ζώα πού είχαν κάποια αρρώστια και γίνονταν καλά. Πήγαιναν και Μουσουλμάνοι σ' αυτόν, όταν έπασχαν από κάτι, και τους θεράπευε. Αυτός, πριν λειτουργήση, έπαιρνε ένα ρόφημα με λίγο παξιμάδι και μετά, όλη την ημέρα, δέν έτρωγε τίποτα.

Κάποτε έμαθε ό Πατριάρχης, ότι τρώει πριν από τή Θεία Λειτουργία και τον κάλεσε στό Πατριαρχείο. Πήγε εκείνος, χωρίς νά ξέρη γιατί τον ζητάνε. "Όσπου νά τον φωνάξη ό Πατριάρχης, περίμενε μαζί με άλλους σέ μία αίθουσα. "Έξω έκανε πολλή ζέστη" είχαν κλειστά τά παντζούρια και από μία τρυπούλα περνούσε μία άκτίνα. Αυτός νόμισε ότι είναι σχοινί. Ήπειδή είχε ιδρώσει, βγάζει τό ράσο του και τό κρεμάει πάνω στην άκτίνα. "Όταν τό είδαν οι άλλοι πού κάθονταν εκεί στην αίθουσα, τά έχασαν. Πάνε και λένε στον Πατριάρχη:

- "Ό παπās πού κολατίζει πριν από τή Θεία Λειτουργία κρέμασε τό ράσο του σέ μία άκτίνα!

Τόν κάλεσε μέσα ό Πατριάρχης και άρχισε νά τον ρωτάη:

- Τί κάνεις; Πώς πās; Κάθε πότε λειτουργείς; Πώς έτοιμάζεις για τή Θεία Λειτουργία;

- Νά, λέει, διαβάζω τήν ακολουθία του όρθρου, κάνω και μερικές μετάνοιες και ύστερα φτιάχνω ένα ρόφημα, κολατίζω λίγο, και έπειτα λειτουργώ.

- Γιατί τό κάνεις αυτό, τον ρώτησε ό Πατριάρχης.

- "Αμα φάω λιγάκι πριν από τήν Θεία Λειτουργία, λέει εκείνος, όταν κάνω κατάλυσι (μετά τήν Θεία Κοινωνία των πιστών και τήν διανομή του αντιδώρου, ό ιερεύς καταλύει ό,τι απέμεινε στό "Άγιο Ποτήριο), πάει ό Χριστός επάνω. Ένώ, αν φάω μετά τήν Θεία Λειτουργία, πάει ό Χριστός από κάτω.

Του λέει τότε ό Πατριάρχης:

- "Όχι, δέν είναι σωστό αυτό. Πρώτα νά κάνης κατάλυσι και έπειτα νά τρως λίγο.

Του έβαλε μάλιστα μετάνοια και ό παπās τό δέχθηκε. Παρ' όλο πού είχε φθάσει σέ τέτοια κατάσταση, νά κάνη θαύματα, τό δέχθηκε απλά: δέν είχε δικό του θέλημα. Ένώ, αν πίστευε στον λογισμό του, μπορούσε νά πη:

- "Εγώ διαβάζω άνθρωπους και ζώα αρρωστα και γίνονται καλά, κάνω θαύματα" τί μου λέει αυτός; "Έτσι πού τό σκέπτομαι είναι πιο καλά, γιατί αλλιώς πάει τό φαγητό πάνω από τον Χριστό.

Γέροντος Παϊσίου

Από  
το

γεροντικό

## Η πλάνη του έρημίτη

**Δ**ύο άδελφια άφησαν τον κόσμο για τήν αγάπη του Χριστού και ακολουθήσαν τον μοναχικό βίο. Ό ένας έγινε έρημίτης. Ό άλλος διάλεξε τον ασφαλή ζυγό τής ύποταγής, για νά σώση τήν ψυχή του κι έγινε υπόδειγμα ύπακοής. "Έκανε πρόθυμα και μέ χαρά ό,τι τον πρόσταζαν οι άλλοι και γι' αυτό τον αγαπούσαν και τον σέβονταν.

Κάποτε ό έρημίτης θέλησε νά δοκιμάση του άδελφου του τήν ύπακοή, για νά βεβαιωθή πως ό,τι του έλεγαν γι' αυτόν ήταν αλήθεια. Τόν πήρε μία ημέρα νά κάνουν έναν μικρό περίπατο κι έπίτηδες τον παρεπλάνησε ως τό ποτάμι, πού ήταν γεμάτο από κροκόδειλους.

- Πέσε μέσα και βγές στην άπέναντι όχθη, πρόσταξε τον άδελφό του σαν έφθασαν κοντά, βέβαιος πως δέν θά τό κατόρθωνε ποτέ, γιατί θά τον έτρωγαν οι κροκόδειλοι.

Ό καλός ύποτακτικός όμως, χωρίς νά βάλη κακό στον νοϋ του, ρίχθηκε στό ποτάμι και πέρασε στην άλλη όχθη. Κανένα κακό δέν του συνέβηκε. Τά θηρία, ήμερωμένα του έγλυφαν τά πόδια. Ό έρημίτης τά έβλεπε και άπορούσε.

Σάν κίνησαν νά γυρίσουν πίσω στό Κοινόβιο, βρήκαν στον δρόμο έναν νεκρό γυμνό.

- "Ας βγάλουμε από ένα ρούχο νά τον ντύσωμε, πρότεινε ό έρημίτης.

- Δέν προσευχόμεθα καλύτερα, μήπως τον αναστήσει ό Θεός; Είπε ό ύποτακτικός.

Στάθηκαν και οι δύο σέ προσευχή και πραγματικά άνεστήθη ό νεκρός. Ό έρημίτης τό πήρε επάνω του:

- Χωρίς άλλο, για τή μεγάλη μου άσκησι έγινε αυτό τό θαύμα, συλλογιζόταν.

Μά σαν έφθασαν στό Μοναστήρι, ό Ήγούμενος, πού ήταν άγιος άνθρωπος και του τά είχε αποκαλύψει όλα ό Θεός, δέν άργησε νά τον βγάλη από τήν πλάνη του.

- Γιατί εξέθεσες τον άδελφό σου σέ τέτοιο κίνδυνο; είπε στον έρημίτη ύποτιμητικά. Μάθε όμως πως χάρι στην ύπακοή του άνεστήθη ό νεκρός.

Ό έρημίτης άνεγνώρισε τό σφάλμα του και ζήτησε συγχώρησι από τον Θεό και από τον άδελφό του.

✠

# Αθωνικά

## Η μαρτυρία του Ἁγίου Ὁρους στόν σύγχρονο κόσμο

**Η** μαρτυρία του Ἁγίου Ὁρους  
εἶναι κυρίως προφητική. Καί  
τό κήρυγμα τῶν προφητῶν ἦταν

**μοναχός Μωϋσῆς Ἀγιορείτης**

τῆς εἰρήνης, μέσα ἀπό μία συνεχή  
ὑπερχλιετή δοκιμασία, ἄσκησι κι  
ἀγωνία. Προσφέρει ὡς φυλαχτά καί

πάντα κήρυγμα μετανοίας. Μεγάλη χρεία μετανοίας ἔχομε  
ὄλοι. Λησμονήσαμε ἢ ἀλλοιώσαμε τὴν ἀγιότεκνο καί ἀγιο-  
τρόφο παράδοσί μας. Καλούμεθα σέ ἐπιστροφή στά ζωη-  
φόρα νάματα τῶν ἐγχώριων γάργαρων πηγῶν κι ὄχι σέ  
ξενόφερα ἐμφιαλωμένα ὕδατα. Τό Ἅγιον Ὁρος ὑπομι-  
μνήσκει σέ ὄλους τὴν ἀπαραίτητη ἐνδοσκαφή, πρὸς ἀνα-  
κάλυψι τοῦ κρυμμένου πρωτόκτιστου κάλλους τῆς παι-  
δικῆς ἀθωότητος, τῆς ἀρχαίας σεμνότητος, τῆς μόνιμης  
θεοδρομίας, κατὰ τόν Ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη. Εἴμεθα  
ὑποχρεωμένοι νά διατηρήσουμε καθαρὴ τὴ μνήμη  
μας στό ἱερό παρελθόν μας καί ν' ἀπομακρύνουμε τὰ νέφη,  
πού θέλουν νά σκοτίσουν τόν οὐρανὸ τῆς καρδιάς μας καί  
ν' ἀπομακρύνουν τὴν ἠλιοφάνεια τῆς ἀλήθειας μέ εισαγό-  
μενες ξένες καί δοκιμασμένες σέ ἀποτυχία ιδέες.

κομποσοχόνια τό γλυκύτατο ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ "τό ὑπὲρ πᾶν  
ὄνομα". Αὐτό τό συνεχῶς ἐπικαλούμενο καί ὑμνούμενο  
ὄνομα τοῦ Παντοδύναμου Ἰησοῦ καί τῆς Παναγίας Μητέ-  
ρας Του καί περιβολάρισσας τοῦ κήπου μας εὐλογεῖ κι  
ἀγιάζει τίς πορεῖες μας.

**Τ**ό Ἅγιον Ὁρος καί στίς αὐγές τῆς τρίτης χιλιετίας θά  
μαρτυρεῖ στόν σύγχρονο ἄστατο κόσμο τὴ νηφάλεια  
ὄδευσι τῆς ωραίας εὐαγγελικῆς ἀτραποῦ, τῆς συγκλονι-  
στικῆς ἀγιότητος, τῆς προτεραιότητος τῆς κατακτήσεως  
τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, τῆς ἐσχατολογικῆς διαστά-  
σεως τῆς θείας Λειτουργίας, τοῦ καί "δὸς ἡμῖν σήμερον"  
τῆς Κυριακῆς προσευχῆς, τῆς ἀναμνήσεως τῶν πολλῶν  
δωρεῶν τοῦ Θεοῦ στήν πατρολογία καί τόν συναξαριστὴ σ'  
ἓνα αἰώνιο "νῦν".

**Ο**μως θεωροῦμε εἶναι ιδιαίτερα μεγάλη ἡ εὐθύνη  
μας, ἐμᾶς τῶν Ἀγιορειτῶν, γιὰ τό μέλλον τοῦ ἀθω-  
νικοῦ μοναχισμοῦ, γιὰ τό ὅποιο πολλοί ἀνησυχοῦν, νομί-  
ζουμε δικαιολογημένα καί θά πρέπει νά προσέξουμε τὰ  
ἔργα καί τίς σκέψεις μας, ιδιαίτερα αὐτοί πού λαμβάνουν  
γενικές ἀποφάσεις γιὰ τόν τόπο μας. Ἡ ἱστορία θά μᾶς κρί-  
νει αὐστηρά γιὰ ὀλιγωρίες κι ἀστοχίες, οικονομικῆς προτε-  
ραιότητες, κοσμικῆς συναναστροφῆς κι ἀντιλήψεις γιὰ  
δηθεν ἐκσυγχρονισμό καί διατήρησι τῶν κτισμάτων, τὰ  
ὅποια βεβαίως καί χρῆζουν ἀμεσης ἐπεμβάσεως, ἀλλ' ὄχι  
διὰ τῆς φυγῆς τῆς ἱερῆς ἡσυχίας, τῆς τόσο ἀπαραίτητης.

**Τ**ό Ἅγιον Ὁρος διαλαλεῖ σ' ἓνα σκοτισμένο κόσμο τὴν  
ἀφοβία, τὴν ἀταραξία, τὴ γαλήνη, ἀκόμη κι ἐκεῖ πού  
ὑπάρχει τλαιπωρία, κόπωση, διωγμός, ἀδικία, παρερμη-  
νεία. Ἀγαπάμε τόν Θεὸ καί δέν φοβόμαστε τίποτε, ἀκόμα  
καί τόν φοβερό θάνατο. Ἡ συνεχῆς μνήμη τοῦ θανάτου γιὰ  
τόν μοναχὸ γίνεται πηγὴ χαρμολύπης, ἐτοιμασία διοδεύ-  
σεως τοῦ παρόντος κόσμου δίχως ἄγχος κι ἀποθηκεύ-  
σεως ὑλικῶν αγαθῶν. Ἀκτῆμων κι ἐλεύθερος, ὑπάκουος κι  
ἐλεύθερος, ἐγκρατῆς κι ἐλεύθερος. Ὁ κληρὸς μας εἶναι ἡ  
ἐλευθερία, ἡ ἀφοβία, ἡ χάρι, ἡ χαρά, ἡ εὐλογία, ἡ εἰρήνη, ἡ  
ἀνάπαυσι. Τό Ἅγιον Ὁρος ἔχει καί μεταδίδει τὴν εὐλογία

**Τ**απεινά νομίζουμε πὼς μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί  
τῆς Θεοτόκου τό Ἅγιον Ὁρος προστατευόμενο ἀπ'  
ὄλους μας ἔχει μέλλον καί τό μέλλον θά τό χρειασθῆ  
περισσότερο, ὅπως καί ὁ κόσμος τὴν Ἐκκλησία, ὅσο ὁ  
ἄνθρωπος θ' ἀπογοητεύεται ἀπὸ συστήματα, ιδέες καί  
ἄρχοντες καί θά γίνεται πῶς ἀνήσυχος, ἀνειρηνευτος,  
ἀγχώδης καί κουρασμένος, θ' ἀναζητᾶ αὐτὲς τίς ὀρθόδο-  
ξες ἐστίες πρὸς ἀναψυχὴ καί παρηγορία.

**Ε**πιβώθηκε πὼς τό Ἅγιον Ὁρος, κυρίως, εἶναι αὐτό πού  
δέν φαίνεται. Ἔτσι θεωροῦμε πὼς αὐτό τό ἀθέατο  
ὄρος εἶναι δύσκολο ἀρκετὰ νά μεταφερθῆ καί νά φανε-  
ρωθῆ ἡ ἀξία του, ἡ προσφορά του καί ἡ μαρτυρία του. Τό  
ἱερό χθές τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι καί σήμερα τό αὐτό καί  
θά εἶναι καί αὔριο, ἀφοῦ χθές καί σήμερα στό αὐτό καί εἰς  
τούς αἰῶνας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

**Ἀπόσπασμα ἀπὸ τό βιβλίο**

**"Ἡ ἀνατολή τῆς ἐλευθερίας καί ἡ θέα τοῦ Θεοῦ"**

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ  
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ  
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ  
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Ἰδέας 4 93 9



Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με